

Nr 121

Av herr **Lundström**, *angående avdraget vid beskattningen för traktamentskostnader.*

(Lika lydande med motion nr 165 i Andra kammaren)

De förändringar på lönebeskattningens område som beslutades av 1963 års riksdag innebar bl. a. att skattskyldig i enskild tjänst vid s. k. korttidsförrättning utanför den vanliga tjänstgöringsorten skall erhålla rätt till avdrag vid beskattningen för ökade levnadskostnader. Traktamentsersättningens storlek avgörs av riksskattenämnden. Resans längd skall anses ha varit lika med antalet övernattningar. Om resan varat t. ex. 6 dagar och 5 nätter, har vederbörande icke rätt till skatteavdrag för extra levnadskostnader för den sjätte dagen. Den traktamentsersättning arbetsgivaren ger för den dagen blir sålunda beskattad, därest icke vederbörande med kvitto och dylikt kan för taxeringsnämnden *bevisa* sina utlägg nämnda dag. I offentlig tjänst anställda behöver däremot inte prestera någon bevisning. Denna regel gäller endast för i enskild tjänst anställda. Statliga, kommunala och andra i offentlig tjänst får helt skattefritt traktamente för det antal dagar och nätter som resan varat.

Denna skillnad mellan i enskild och i offentlig tjänst anställda är uppenbarligen orättvis och har under årens lopp starkt kritiserats. Såväl i interpellationer som i motioner har ändring påyrkats men hittills av riksdagens majoritet avvisats. För två år sedan redovisade TCO en enkät bland ett antal tjänsteklubbbar vid större företag. Därav framgick bl. a. att antalet tjänstemän vid företag med dag-natt-dag-resor utgjorde i förhållande till antalet tjänstemän vid 136 företag icke mindre än 69 procent. Det har i andra sammanhang från företag med filialer på olika platser i landet påpekats, att det blivit allt vanligare vid nödvändiga kortare överläggningar med representanter för filialföretagen att dessa disponerar två dagar och en mellanliggande natt för sammankomsten, restid inräknad.

Såväl från finansministerns som från bevillningsutskottets sida har tidigare anförts att man inte bör ta ställning till ändringar innan man fått några års erfarenhet av det gällande systemet. Utskottet har emellertid givit uttryck för uppfattningen, att om erfarenheten ger vid handen att orättvisor uppstår bör rättelse ske. I sitt betänkande vid 1967 års riksdag understryker utskottet därjämte, att orättvisor bör kunna rättas till utan samband med en eventuell justering av traktamentsbeskattningen i dess helhet och uttrycker denna uppfattning sålunda: "I den mån en bestämmelse

visat sig i praktiken leda till påtagliga materiella orättvisor, bör en justering kunna ske utan att man föregriper en översyn av bestämmelserna i övrigt.”

Då nu så lång tid förflutit sedan 1963 års beslut trädde i kraft, bör förutsättningar föreligga för att bedöma verkningarna av gällande regler för skatteavdrag vid s. k. korttidsförrättning och den orättvisa dessa regler i här nämnt hänseende utgör. Med hänsyn härtill föreslås,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till sådan ändring av gällande anvisningar till kommunalskattelagen att avdrag för extra levnadsomkostnader i samband med korttidsförrättning, som varat mer än en dag, medgives för den faktiska tid förrättningen varat och inte efter antalet övernattningar.

Stockholm den 19 januari 1968

Birger Lundström (fp)
